

...ale ty si zachoval dobré víno až doteraz.

Ján 2:10

Je to zvláštne, akú príležitosť použil Boh pri svojom Synovi pre počiatok divov, ktoré on potom ďalej činil. Možno by sme čakali, že ako prvý div nastane vzkriesenie mŕtveho, možno utíšenie búrky na mori alebo niečo iné, ale Boh použil pre počiatok divov Pána Ježiša práve svadbu.

Môžeme si pripomenúť, že svadba je počiatkom niečoho nového. Avšak, na rozdiel od narodenia, kedy nastáva úplne nový počiatok a na svet prichádza nový život, svadba je niečo trochu iné, je to iný počiatok. Svadbou, vstupom do manželstva, začínajú dvaja ľudia – muž a žena, nový spoločný život so svojimi starými spôsobmi, starými návykmi, svojimi doterajšími povahami.

Je tu svadba a všimneme si skutočnosť, že bola na nej prítomná Ježišova matka. Nevieme presne, o aký rodinný vzťah išlo, a nevieme, akú úlohu na nej mala matka Pána Ježiša. Avšak z ďalšieho textu vidíme, že mala akoby prehľad o celej situácii. Na rozdiel od mnohých, ktorí by neskôr síce danú skutočnosť zistili, a síce, že vína niet, ona to vidí vopred. A keď vidí, že nedostačuje víno, tak hovorí svojmu synovi: „Nemajú vína“. Zrejme ešte mnohí túto skutočnosť nepostrehli. Ani starejší o tomto ešte nevie.

Je tu teda matka Pána Ježiša, ktorá je na svadbe nielen hosťom, ale má podľa všetkého aj nejakú úlohu. Ale to dôležité je, že na svadbu bol pozvaný i Ježiš i jeho učeníci. Ide zrejme o pomerne veľkú svadbu. Taká, aká v Izraeli bývala – niekoľko stoviek ľudí a na niekoľko dní. Teraz nastáva tá, nazveme ju krízová situácia – nemajú vína. Vtedy sa matka Pána Ježiša obracia na neho. Zrejme zachovávajúc mnohé slová, ktoré počula o ňom ešte pred jeho narodením, a ktoré počula z úst jeho samého, keď ako 12 ročný hovorí o tom, že musí byť vo veciach svojho Otca – a možno má aj nejaké iné svoje skúsenosti.

Zrejme sa dovtedy Pán Ježiš nejakým zvláštnym spôsobom neprejavoval, lebo, ako čítame v tejto kapitole, toto je počiatok jeho divov, ktoré učinil počas svojej pozemskej služby. Zdá sa, že doteraz skôr žil v ústraní, v tichosti, ako tesár pri svojej práci. On jej však hovorí: „Čo mám s tebou, ženo? Ešte neprišla moja hodina.“ Je to zvláštne a niekedy nad tým uvažujeme, a nerozumieme tomu, prečo je Pán Ježiš taký, poviem odmeraný, možno až ostrý vo svojom slove „Čo mám s tebou, ženo?“ Zdá sa nám to nie veľmi vhodné, aby vlastnej matke povedal takéto slová. Avšak pozadie týchto slov je v niečom úplne inom. On tu nevystupuje len ako jej syn či ako syn človeka. Tu vystupuje ako ten, ktorý má, ako je to uvedené v 11. verši, zjaviť svoju slávu a priviesť i takýmto spôsobom učeníkov k tomu, aby uverili v neho. V koho? Že je len tesár? Že je len syn človeka? Či k tomu, k čomu neskôr došlo, keď Peter povedal: „Ty si Kristus, Syn živého Boha“?

A tak majú všetci svadobčania, i učeníci Pána spolu s nimi, vidieť veľkosť toho, ktorý koná veci, ktoré nie sú v schopnostiach a v možnostiach obyčajného, bežného človeka. Jedine on toto môže urobiť. Sú ľudia, ktorí sú vinármi, ktorí dokážu za pomoci prírody a iných okolností vyrobiť víno. Aj na počiatku takejto výroby vína je voda, ale táto výroba vína spravidla trvá rok i dlhšie. Tu, na tejto svadbe, sa skutočnosť premeny vody na víno stala v okamihu. V tom sú jeho divy, že sa veci stanú zrazu, okamžite. On uzdravuje nadprirodzene, hneď, okamžite a nie nejakú dlhú dobu – aj o tom čítame v Písme. V tom je o ňom svedectvo. To sú divy, ktoré hovoria o jeho sláve – z vody je zrazu víno.

V texte opisujúcom túto udalosť sú ešte ďalšie myšlienky, z ktorých si môžeme vziať poučenie a úžitok. Písmo v 9. verši uvádza, že starejší ochutnal vodu premenenú na víno. Pre nás je však dôležité to, čo hovorí ženíchovi: „Každý človek predkladá najprv dobré víno, a keď sa hostia napijú, potom to, ktoré je horšie. Ale ty si zachoval dobré víno až doteraz.“ A z tohto si i my môžeme zobrať poučenie, ako by to malo byť v našom duchovnom živote.

Niekedy dostaneme pozvanie na svadbu. Je tam napísané „Pozývame Vás zároveň k svadobnému stolu“. Na chvíľku sú pozvaní účastníkmi svadby a svadobnej hostiny v dome, kde sa koná svadba, ale potom, ako svadba skončí, hostia sa rozídu. Je však aj iné pozvanie na svadbu. Je tu pozvanie samotného Pána Ježiša. Jeho pozvanie je nielen na svadbu, ale aj na trvalý pobyt do Božieho domu. Do pretrvávajúceho, nekončiaceho spoločenstva so ženíchom a do spoločného duchovného života s ostatnými pozvanými.

Ďalšiu myšlienku môžeme nájsť uloženú v slovách adresovaných ženíchovi: „Ty si zachoval

dobré víno až doteraz.“ Je to obraz zachovania. Čiže nielen to, čo sme videli v deň svadby. Nielen to, čo sme počuli – rôzne sľuby a záväzky, ktoré si ženích a nevesta dávajú, nielen počiatok manželského spolunažívania. Zachovať to dobré až do konca je dôvodom radosti. A keď by tomu tak bolo i v našich životoch, aby to dobré a radosť, čo sme ochutnali na začiatku svojho spasenia, bolo zachované až doteraz a až do konca. Slovo doteraz nech je chápané ako celý náš život, ktorý žijeme tu, na tejto zemi.

A tak, nech naše životy osobné, súkromné, životy rodín, život zboru ako takého, toho spoločného obecnstva Božieho ľudu, nech sú popri rôznych problémoch a ťažkostiach naplnené práve radosťou z Pána Ježiša Krista. A to bude vtedy, ak on nebude mimo svadobného diania. Bude to vtedy, ak on nebude mimo našich domácností, našich rodín a našich zhromaždení. To bude len vtedy tak, ako to má byť, pre našu radosť a pre radosť Božiu, keď on bude uprostred všetkého nášho diania. A verme, že jeho sláva bude vtedy zjavovaná pri nás. A verme i tomu, že tak, ako on žil na slávu Otcovu, vtedy takými budeme aj my. Bude to teda len a len v jeho prítomnosti, v jeho blízkosti a v poslušnosti tomu, čo on od nás požaduje a očakáva.